

[Strøm.] Med hensyn til det ved det lov ved 135 mill. kr. Forholdet er imidlertid det, at arbejdsløhedskassemedlemmerne foruden de 90 mill. kr., som de betaler, igennem skatterne er med til at betale de 135 mill. kr., og så bliver billedet jo et helt andet; de betaler 250 kr., nogle noget mindre, ved siden af de skatter, de betaler. Det synes jeg er værd at tage med, når man diskuterer det offentlige tilskud til kasserne. Man må ikke fremstille sagen på en sådan måde, at man overser, at kassernes medlemmer foruden at betale deres arbejdsløhedskassekontingent er med til gennem skatterne at betale det offentlige tilskud til kasserne.

Man kan naturligvis — som jeg forstår den højtærede arbejds- og socialminister ville gøre det — diskutere, om det ville være rimeligt at foretage en udligning mellem kasserne, idet der er nogle kasser, der har et højt kontingent, og nogle, der har et lavere kontingent. Jeg synes, man burde få øje på, at der også er andre, som eventuelt kunne have en vis forpligtelse til at betale noget. Såvidt jeg ved, er arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløhedsfonden for øjeblikket 15 kr. om året for hver arbejder, der har beskæftigelse, og for landboernes vedkommende er det 3 kr. om året. Var det ikke rimeligt, når man nu diskuterer disse problemer, også at tage det med ind i billedet, også at tænke på, at der er noget, der hedder arbejdsgivere, der mener i visse situationer, at de kan undvære nogle arbejdere, så sender de dem ud i arbejdsløsheden og lader de pågældendes kammerater om at klare hovedparten af omkostningerne derved. Når så arbejdsløsheden stiger og vi bebrejder regeringen, at der er stor arbejdsløshed, siger regeringen: vi synes, at de arbejdsløse kammerater skal betale det.

Nej, lad os nu se, om der ikke er andre, der kunne medvirke dertil. Nu har jeg peget på arbejdsgiverne, som kun betaler 15 kr. pr. helårsarbejder, og på landboerne, der kun betaler 3 kr. Var det ikke rimeligt, at man også tog dem med i billedet og søgte at få dem til at betale noget mere, og var det ikke rimeligt, om vi også så på andre befolkningsgrupper, der slet ingenting betaler til arbejdsløhedskasserne, undtagen gennem skatterne? Det er altså problemer, som jeg synes det var værd at tage med i overvejelserne.

Men når vi nu taler om arbejdsløsheden

og dens årsager, giver den højtærede arbejds- og socialminister det udseende af, at regeringen kan melde hus forbi. Det er da noget nyt, for såvidt jeg erindrer, afgav den højtærede arbejds- og socialminister den 22. februar 1952 en indstilling til finansudvalget, hvori ministeren skriver følgende, som jeg beder om formandens tilladelse til at citere:

„Medens den økonomiske udvikling herunder de stedfundne bestræbelser for at opnå besparelser på det offentlige budget, navnlig anlægsbudgettet, endnu i sommeren 1951 ikke i nævneværdig grad havde affødt virkninger for beskæftigelsen, har det været ministeriets opfattelse, at der i løbet af efteråret og indeværende vinter ville indtræde en forringelse af beskæftigelsen med deraf følgende stigning i ledigheden på 15 000—30 000 personer, sammenlignet med sidste års ledighed.“

„Og videre gives der i denne skrivelse oplysninger om ledigheden indtil 30. november 1951; tallet for november 1950 er 48 879 ledige, og tallet for november 1951 er 74 962 ledige.“

Der er altså en stigning på godt 26 000, og hertil bemærkede ministeren i skrivelsen:

„Som det vil ses, viser disse tal en stigning i ledigheden nogenlunde svarende til det foran antagne.“

Jeg synes, det er underligt, at den højtærede arbejds- og socialminister her i dag vil give det udseende af, at man ikke bevidst har været medvirkende til at skabe ledighed, når ministeren selv efter det, jeg her har dokumenteret, først har skrevet, at man ventede en sådan ledighed i kraft af, at det offentlige budget, navnlig anlægsbudgettet, skulle nedsættes, og derefter har skrevet, at stigningen i ledigheden svarede til det, man havde ventet.

Må jeg så med hensyn til Aalborg sige følgende: jeg er selvfølgelig taknemlig for, at der ydes så megen hjælp som muligt til igangsættelse af arbejder i Aalborg. Nu siger ministeren, at endnu er problemet for Aalborgs vedkommende ikke løst, og jeg forstod, at det var fordi man fra Aalborg endnu ikke var kommet med detailtegninger til projekterne. Det skal jeg ikke blande mig i; jeg ved ikke, hvor problemet ligger i øjeblikket. Men jeg ved een ting, højtærede arbejds- og socialminister, og det er, at det er urigtigt at give det udseende af, at de